

Ženska, ki ve, kaj hoče...

Ravnateljico pirniške celodnevne šole »Tine Rožanc« Ano Novak smo obiskali prav 8. marca. Vsa nasmejana nam je odmerila udobne fotelje in strogo požugala s kazalcem:

»Pa ne preveč na široko in dolgo...«

Njen smeh je bil nalezljiv, okrogel. V očeh ji je bliskala dobra volja in trma. Cesar se kani lotiti, hoče tudi speljati, ne popušča:

Ana Novak

• »Najtežje mi je bilo pred tremi leti sprejeti mesto ravnateljice. Nisem bila imenovana »z vrha«, kolektiv je tako želel in zaupanje je bilo treba opravičiti. Šola je bila nova, okolica neurejena, spopadli smo se tudi z organizacijo celodnevne šole.«

• Šolarji preživijo v prostorih in obšolskih površinah skoraj ves dan. Prav vsi so zajeti v različnih aktivnostih. Praksa je pokazala in dokazala, da ima vsakdo kakšen interes, ni ga, ki bi ne imel skritih nagnjenj in sposobnosti. Mlade ljudi tako v šoli dodobra spoznajo, jih usmerjajo in

pomagajo razvijati njihove darove... Človeku v življenju tako lahko prihranijo marsikatero neprijetnost:

• »Kdor nima smisla za, prvo ali drugo dejavnost, mu prav gotovo ustreza nekaj tretjega...«

• Ana Novak je tudi v vrhu družbenopolitičnega delovanja v občini Šiška. Deluje kot predsednik šišenskega družbenopolitičnega zbora. V stikih z delegati je v plimi dogajanj. Pogosto sicer obravnavajo že pripravljena in preverjena stališča, vendar pa jih morajo delegati tega zbora usklajevati:

• »Funkcija zahteva vsekakor celega človeka, tukaj se navsezadnje oblikuje družbenopolitično dihanje občine. Zbor ima sicer svoj letni načrt, problemi pa se lahko pojavijo tudi nenadoma. Pogosto izbruhnejo z vso silovitostjo, ukrepati je potrebno naglo in učinkovito.«

• Anin partijski staž je daljši od njenega delovnega. Nenavadno, vendar mogoče in za napredno družbenopolitično delavko nič presenetljivega. Je tudi mati in žena. Kako lahko usklajuje delo in družinsko življenje?

• »Mož in otroka so potrpežljivi. Brez razumevanja bi ne bilo mogoče opravljati zadanih nalog in obveznosti...«

• Ana je za red in dobro razdeljen čas. Še v predddverju, komaj si slači plašč, natančno vidi, kaj in kako. Odločno razdeli posle, vsakdo mora opraviti svoje. Pa je srečna, rada opravlja kakršnokoli delo:

• »Sreča je širok pojem. Kdor zna živeti delovno in čustveno življenje ter nima prevelikih osebnih potreb, je lahko najbrž srečen...«

• Sreča Ane Novakove torej ni v tem, da se ji neprestano nekaj mota po glavi, da prenaša gradivo tudi v domače okolje, da se spopada z različnimi problemi.

• Anina sreča je v polnokrvnem, človeka dostojnem življenju...

Bogomir Šefic

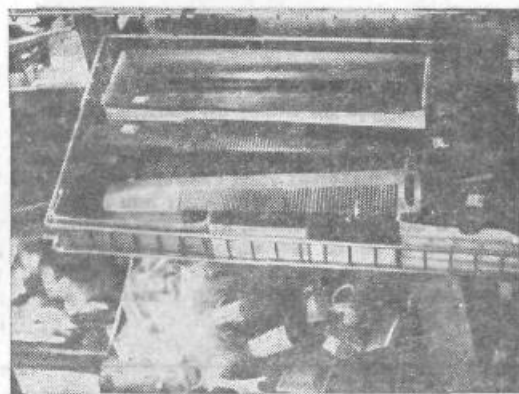
ODMEVI

Še enkrat „Jalova pomoč“

V zvezi s člankom »Jalova pomoč« so razpravljali člani gasilskega društva Medvode na 67. letni konferenci. Poudarili so, da so navedbe tov. Borisa Oseljaja netočne in da ne dajejo pravega opisa stanja razmer. Člani društva so ob zadnjih poplavih dežurali in bili v stalnem stiku s štabom civilne zaščite krajevne skupnosti Medvode. Pri ogledu stanja so se oglasili tudi pri tov. Oseljaju, ki pa je pomoč odklonil.

S pisanjem so tako bili prizadeti številni člani prostovoljnega gasilskega društva, ki svoj prosti čas namenjajo delovanju gasilskega društva. O tem vprašanju so razpravljali tudi člani štaba civilne zaščite krajevne skupnosti Medvode in ugotovili, da je bilo v tem primeru storjeno vse potrebno.

IZNAJDLJIVOST PA TAKA...

Nič več po nakupe na tuje. Odslej lahko tudi v naših (šišenskih) trgovinah kupite najnovejši izdelek naše industrije plastičnih mas. Pričujoči izdelek je uporaben takorekoč »od nog do glave«. Ko obujete čevlje in se počesete vam okusa po »švicu« seveda ne zavidamo... (Foto: Andrej Godeša)

Iz dnevnika
malega
Šiškar-jca

Četetek

Danes sem kupil čikgumi. Jasno, da zaradi slikice, ki je priložena, ker pa tudi gumi ni za odmet, sem brž odvil zavitek, shranil slikico, zagrizel v gumo in zmečkal ovojni papir.

Kot je že tradicija, sem ga frcnil na pločnik, ko me je nenadoma kot strela z jasnega treščila misel, da mi je ata te dni strogo zabičal, da ne smem metati papirjev po tleh. Jako sem se pokesal, pobral kepico in se junaško začel ozirati okoli sebe, da bi našel kakšen koš za odpadke. Čisto slučajno ga ni bilo.

Nič hudega, sem si dejal, na avtobusni postaji zagotovo je. In sem šel na avtobusno postajo. Bil je. Ampak poveznjen narobe. Odložil sem papirček na tla ter skušal koš nekako obrniti, toda je bil tako zagamano trapasto zasukan, da sem kmalu obupal. Papirček sem spet pobral in sklenil, da bom pač poiskal drug košek.

Do naslednje postaje ni bilo nič, pri pošti tudi ni bilo kaj prida, saj je bil tako poln, da moj papirček pod nobenim pogojem ni ostal na kupu in se je skotalil na tla, kjer je bilo že ogromno ekvivalentnih papirčkov. Svojega sem komaj našel in še ko sem ga našel, se mi je zdelo, da sem pobral napačnega, tako da me ta mučen občutek spremlja še sedaj.

No, s tem koškom tudi ni bilo nič ter sem krenil naprej proti mestu. Malo trapasto se mi je zdelo, ko sem srečeval tovarišice in tovariše mnogo zrelejših let kakršna so moja, pa so vsivprek metali cigaretne ogorke, pa papirčke pa vse ostalo po pločnikih, ter povrh vsega še pljuvali podse. Jaz pljujem sploh ne, razen ob posebnih priložnostih (le tako, za hec), so pa starejši pri tem pravi dasoti. Khm...

Nato sem nekje pri hali Tivoli vendarle naletel na košek, ki je bil srednje prazen. Vrgel sem moj papirček vanj in vse skupaj se mi je že zelo neumno zdelo, saj sem že zdavnaj pozabil, kakšen okus je čikgumi sploh imel. Nakar je zlepa zapihl veter in, orkalapipa, odpihnil ravno mojo kepico. Padla je na pločnik, tam pa je stal neki frajer atetovih let in jo ročno brnil na cesto. Nak, na cesto pa ne grem po papir, sem si rekel in sklenil, da toliko časa, dokler bodo odrasli takšni, raje ne bom kupoval čikgumija...

Srečko